

« zurück blättern vor »

LEJTUCH subst. m., ab 1490; ‘Leichentuch, Trauerstoff’ – ‘całun, tkanina żałobna’: 1490 Erz 37, STP *Sandalum eciam dicitur pannus, quo operiebantur ulnera vel corpora mortuorum...*, vgl. *leythvch.* ◊ 1600 BzowRóz 111, SPXVI *Potym máią mieć [Bractwo Różańca świętego] álbo sukno czarne / álbo Axámit / álbo więc iesfli przemogą leytuch háftowany [...] dla przykrycia mar.* ◊ 1638 KalCuda 14, SP17 *iednym czechłem, lubo leytuchem, gdy cię z żywych reieftru wymążą [...] przyodżiany [sc. będziesz].* ◊ [LBel.] 1618–1679 RegTow 75, SP17 *Cechę bracką s tego Leitucha odproła y nieco od płotna oderznęła.* – (SŁA), STP, SPXVI, L, SWIL, SW (stp.). ◊ **Etym:** mhd. *lêch-tuoch* subst. n., ‘Bahrtuch’, LEX. ◊ **Konk:** *całun* subst. m., bel. seit 1746, L, zuerst geb. L; *czechel* subst. m., bel. seit 1564, MAČZ, zuerst geb. MAČZ. ❖ Die polnische Form geht wohl auf frühnhhd. **leichtuch* zurück, mit Dissimilation durch Vereinfachung des Konsonantenclusters [-jxt-]... [-x] → [-jt-]... [-x].

« zurück blättern vor »